

Anh Không Muốn Ly Hôn

Contents

Anh Không Muốn Ly Hôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16

Anh Không Muốn Ly Hôn

Giới thiệu

Truyện Anh không muốn ly hôn là một tác phẩm truyện ngắn thuộc thể loại ngôn tình hiện đại của t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-khong-muon-ly-hon>

1. Chương 1

Phần 1: Mở đầu!

Tôi là một người đàn ông, một người đàn ông đã 30 tuổi, đã có vợ và sắp có con.

Tôi kết hôn lúc tôi 26 tuổi, còn em, lúc đó em chỉ 19. Cuộc sống hôn nhân của chúng tôi đã trải qua được 4 năm và giờ chúng tôi đang lâm vào tình trạng bế tắc, có lẽ chúng tôi sẽ... li hôn.

“Linh! Anh không muốn li hôn!”

Chap 1: “Anh không muốn li hôn!”

Tôi và em quen nhau vào hơn 4 năm về trước, trước khi đám cưới diễn ra là 3 tháng. Hoàn cảnh mà chúng tôi gặp nhau không hề lãng mạn, tôi và em cũng không phải là tình yêu sét đánh gì để sau 3 tháng ngắn

ngủ liền tiến tới hôn nhân, đơn giản chỉ là: tôi tới bar, em tới bar rồi cả hai chung giường một đêm, thế thôi.

Là một dân chơi hiện đại, tôi không hề tin vào mấy cái thứ máu lần đầu tiên của đàn bà con gái, cũng chẳng buồn quan tâm người lên giường với tôi đêm nay là ai, loại gái gì, cứ có gái là tôi lại kéo lên giường, không quan tâm chuyện gì khác, miễn sao xinh là được. Và với tôi, em cũng vậy, đơn giản chỉ là thuận mắt kéo em lên giường.

Tôi, bản thân tôi cũng không biết mình có phải là một người đàn ông thành đạt, chỉ là tôi có một vẻ ngoài sáng láng, là CEO của một công ty vừa tầm(không đẹp trai đến mức baby và giàu nhất nhì thế giới như mấy bạn teen hay nhắc đến đâu), mặc dù không giàu sụ cho lắm nhưng đủ để gái bám theo cả ngày và tôi cũng chỉ có việc ngồi chọn lựa “thức ăn” vào miệng thôi. Tôi đã nghĩ, em cũng chỉ như vậy, chỉ là một cô gái thèm tiền của tôi.

Giây phút ném em lên giường và ghì chặt em, tôi mới biết em là lần đầu tiên, không phải là gái đĩ như lúc đầu tôi đã nghĩ. Em căn bản hoàn toàn không có một chút kinh nghiệm giường chiếu nào, cứ mơ hồ, lo lắng nhìn tôi “hành động”. Toàn thân em run rẩy kịch liệt, tôi có thể cảm nhận được em sợ tôi. Biết em là lần đầu, tôi cũng nường tay với em, khúc dạo đầu cũng lâu hơn, nhưng với tôi, cái lần đầu tiên cũng chẳng là gì cả.

Khi em có vẻ đã sẵn sàng, tôi bắt đầu...

Ngay khi tôi vào trong em, em kinh ngạc và đau đớn hét lên một tiếng rồi cổ sức đẩy tôi ra. Sức của em sao bằng tôi được chứ, em chẳng làm gì được tôi, chỉ có thể cắn tôi một miếng ở bả vai rồi ngất lịm đi. Còn tôi cứ thế đẩy dọ em cho tới gần sáng rồi bỏ lại một xấp tiền sau đó bỏ đi.

.....

.....

...

- Anh!- Tiếng em khẽ gọi tôi...

Trong đêm tĩnh mịch, tôi nhận ra tiếng của em, tôi chưa quay đầu lại, chỉ nhanh chóng dụi tàn điếu thuốc cháy dở rồi mở toang các cửa sổ phòng sách ra cho với đi mùi và khói thuốc lá, xong xuôi, tôi ngoảnh lại nhìn em.

Đứng ở cửa, em, một tay em đặt lên phần bụng đã nhô lên một chút một tay cầm tờ giấy nổi rõ ba chữ “đơn ly hôn” hướng về phía tôi.

Lòng tôi chợt nổi gợn sóng.

- Em dậy rồi à?- giọng gào, sao tôi lại không biết được chứ, cả đêm em có ngủ đâu mà dậy, mấy tuần nay em đều vậy, tôi cũng thế. Nhìn khuôn mặt hốc hác, bạc màu của em mà tôi đau lòng, lắm lúc muốn ôm em, cùng em quên đi những chuyện đã qua, nhưng tôi không làm được, vì tôi biết, nếu tôi ôm em, em sẽ lại đẩy tôi ra...em yêu hấn ta... tôi biết. Giờ, đứng trước mặt em, nhìn thấy em, nhìn thấy sự kiên quyết của em thông qua ba chữ kia, tôi cũng chỉ biết đứng yên, hỏi một câu vô định, thực sự tôi không biết nói gì với em ngay lúc này. Nói tôi yêu em, nói tôi không muốn ly hôn hay nói tôi chấp nhận sự thật là...em đã lừa tôi đi ngoại tình.

Một thoáng mơ hồ trên đôi mắt, em nhìn tôi rồi gạt đầu, em dối tôi. Tôi biết là em cũng biết là tôi đang cố nén tất cả.

- Đơn...em kí rồi...- rất nhỏ, em nói rất nhỏ. Lúc nào cũng vậy, dù là gì, em vẫn dịu dàng như thế. Đâu có ai ngờ, một người con gái nét na, dịu dàng, gia giáo như em lại tới bar rồi đồng ý lên giường với tôi- một kẻ em mới chỉ gặp chưa đến 3 tiếng đồng hồ, nhưng sau này tôi lại nghĩ, nếu không có ngày hôm đó, chắc chắn cả đời này tôi cũng không gặp được em và có lẽ...tôi cũng đã chẳng thể yêu nổi ai...

Nhưng cũng đâu ai ngờ, một người vợ đoan trang, công dung ngôn hạnh toàn mĩ như em, sau nhiều năm chung sống lại ngoại tình...

Tôi đã rất sốc khi nhìn thấy em vào khách sạn cùng với một người đàn ông khác...

- Phải như thế sao? Anh đã chấp nhận rồi mà!- thê lương tôi nhìn em nhưng em lại tránh ánh mắt của tôi. Thực sự, tôi yêu em và tôi không muốn mất em đâu cho em đã phản bội tôi. Đúng là lúc đầu khi biết chuyện, tôi đã có những hành vi quá đáng, nhưng khi nhìn thấy em vì vô ý ngã cầu thang, tôi biết em quan trọng hơn cái phẩm giá kia.

- Em đặt nó lên bàn....em đi đây...khi nào xong tất cả thủ tục, gọi em!- nhanh chóng đặt tờ giấy lên bàn, em bước ra khỏi phòng ngay trước mặt tôi.

- Linh!- tôi gần như hét lên, gọi với theo bóng dáng nhỏ bé của em.

Nghe tiếng tôi gọi, bờ vai em khẽ run lên nhưng cũng dừng lại.

- Hẳn tốt đến thế sao?- nức cười quá! Tôi đang hỏi cái quái gì vậy? Hỏi tình nhân của em có tốt hơn tôi hay không sao? Tốt, đương nhiên là tốt hơn tôi rồi, có thể em mới bỏ tôi theo hẳn chứ.- Anh sẽ cố gắng mà...đúng là trước kia anh có chút không tốt với em...nhưng hãy cho anh cơ hội, cho anh cơ hội. Anh yêu em!

Bước ra khỏi cửa, tôi ôm chậm lấy em từ đằng sau, vòng tay lên trước choàng lấy hai tay em.

- Anh...!- em khóc, tôi biết mà, tôi biết em sẽ khóc.

- Dù không thể vì anh...thì hãy vì con có được không? Nó còn chưa ra đời mà!- tôi cố gắng níu kéo em bằng đứa con mới 3 tháng tuổi. Tôi hi vọng nó là con tôi.

- Chắc gì nó là con anh, nhớ đâu....

- Anh chấp nhận...là con hẳn cũng được, anh chấp nhận. Làm ơn đừng rời xa anh. Đừng!- Càng nói, tôi càng xiết chặt vòng tay của mình hơn như thể sợ em chạy mất khỏi tôi, tôi biết em yêu hẳn ta hơn tôi nhưng tôi thật sự không thể thiếu em.- Hơn nữa, theo như em nói thì hẳn cũng đã có vợ rồi mà, em đừng như vậy nữa, có được không, chúng ta đừng ly hôn nữa, ở lại với anh đi mà.

Chap 1.1: Anh không muốn ly hôn!

Trời vừa hừng đông, cảnh vật bên ngoài vẫn còn chưa sắc nét, lấp ló những mảng màu tối nguyên, thỉnh thoảng nghe trong gió một vài tiếng xe cộ dưới lòng đường.

Căn biệt thự xa hoa, một mảng màu u tối vẫn cứ bao trùm...Dường như, dù tôi có lấp thêm bao nhiêu, bật sáng bao nhiêu ngọn đèn thì cũng vẫn không đủ để xua tan đi những vết xám ố đã hằn sâu trong không gian, trong từng hơi thở, tiềm thức con người... Rất lạnh, rất đen tối, u ám...Làm sao đây, tôi phải làm sao, cuộc hôn nhân này, tôi không thể đánh mất....Tôi không thể mất em...

.....

Phòng sách của tôi là một căn phòng rộng, được bài trí theo phong cách châu Âu cổ kính với những họa tiết trên trần nhà, tường cùng những tấm thảm dày có những đường viền cổ... Bao quanh bộ salon màu đen là những dãy la liệt toàn là sách về kinh tế, thỉnh thoảng lạc vào một vài cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà em mua về rồi để lẫn vào...tôi cũng giữ nguyên trạng như vậy vì như thế em sẽ luôn có cái để đọc lúc vào phòng sách trong khi tôi ngồi nghiền những quyển kinh tế khô khan.

Đã không biết từ khi nào, (có lẽ là từ khi tôi bắt đầu để đôi mắt mình dừng lại trên người em như để thăm dò điều gì đó), vào mỗi lúc đọc sách, nghiên cứu chuyên môn, hay duyệt dự án, tôi lại thích cái cảm giác có em ngồi bên cạnh. Khi đó, chỉ cần tôi ngước lên là có thể nhìn thấy em rồi khẽ chạm vào mái tóc dài suôn mượt, hôn nhẹ lên má em tha hồ âu yếm em, giữ em trong vòng tay...

Lắm lúc tôi lại có cái sở thích quái gở là bắt em ngồi trên bàn cao còn tôi ngồi dưới ghế salon đối diện với em vừa nhìn em đọc sách vừa cắt móng, tô son chân cho em...

Đã từng rất vui, hạnh phúc...

Nhưng đó giờ cũng chỉ là kí ức mất rồi, bây giờ....trên bàn- nơi em từng ngồi, vung va,ĩ một vài cuốn sách về kinh tế khô khan cùng với một tập những văn kiện cần giải quyết, nhưng để ý một chút sẽ thấy ngay lạc vào đó có một tờ giấy đơn sắc buồn tẻ, nổi trội với ba từ lớn : đơn ly hôn.

Em muốn ly hôn với tôi.

Bầu không khí vô giờ đây cùng ngột ngạt, khó chịu... Tôi vẫn khóa chặt em trong vòng tay của mình...

- Làm ơn!- Tôi khẽ sờ sát tai em nhỏ giọng. Sống đến tuổi này , tôi chưa từng cầu xin ai bao giờ, dù là ở đâu, bất cứ hoàn cảnh nào. Đặc biệt là trên thương trường, chỉ có người khác nhún nhường tôi chứ chưa từng có chuyện tôi đi xin xỏ ai. Thế nhưng hôm nay, chính tại nơi này, tôi- Nguyễn Nhật Duy cầu xin em, cầu xin em ở lại bên tôi...

Ừ thì cái tôi, sĩ diện của đàn ông con trai rất lớn, ừ thì con trai rất mạnh mẽ, nhưng dù cái tôi lớn đến đâu, cái mạnh mẽ to đến như thế nào, thì đâu đó, trong một khoảnh khắc nhất định, họ cũng sẽ yếu đuối, rơi lệ...

Tôi cũng vậy...

Tôi cần em...

Ôm chặt em vào lòng, thu gọn em trong vòng tay nhưng sao tôi vẫn thấy bản thân mình bất lực. Em ở đây, ngay cạnh đây, sao cứ ngỡ em quá xa... Phải chăng tôi đã sai trong cách biểu lộ tình cảm của mình. Ừ thì nguyên do tôi cưới em, suy cho cùng cũng không phải là yêu đương gì, chỉ là do gia đình hai bên tự ý đính hôn vì lợi ích hai công ty... em cũng vậy, em không yêu tôi, em đồng ý lấy tôi chỉ là vì em cần một người thể thân... tôi nghĩ vậy nhưng tôi đã yêu em...

- Ngốc!

Nức nở, sau một hồi run rẩy trong vòng tay của tôi, em cuối cùng cũng không chịu được mà hét lên,vùng khỏi vòng tay của tôi, xoay người đối diện với tôi. Hai tròng mắt em ngấn lệ, thanh thuần nhìn tôi đầy đau khổ. Khuôn mặt em trắng bệch, thiếu sinh lực vì quá kích động nhưng lại như cố gắng kiềm chế cho bản thân không được bộc phát thái quá làm tôi cứ xót xa, có cảm tưởng dường như em có thể gục ngã, biến mất khỏi tầm mắt của mình bất cứ lúc nào...Hai chân của em lại càng không thể nào trụ vững, cứ cố gắng mãi...

- Linh! Đừng vậy! Lại đây với anh, em đang mệt đấy...

- Anh ngốc lắm anh biết không? Sao anh lại như thế?- Kích động, em như đã không thể nào chịu hơn được nữa...em bước tới đưa hai tay lên đánh vào người tôi. Nếu như là bình thường, tôi sẽ để cho em đánh, nhưng giờ thì không được, em đang mang thai, vận động như vậy sẽ rất mệt, tôi không nỡ.

- Đừng như vậy! Sẽ ảnh hưởng tới con đó!- Nắm lấy hai tay của em, tôi khăng chế rồi ôm em thật chặt vào lòng...có thể cảm nhận được...em đang run sợ. Em đang run sợ, em đang sợ cái gì vậy? Em sợ tôi có phải không? Em sợ tôi không buông tha cho em đi theo hần ta hay sao?....

- Em đã phản bội anh, anh có hiểu không? EM ĐÃ NGOẠI TÌNH!- Như lấy hết sức bình sinh có, em hét lên trong vòm ngực của tôi, hai tay em cũng không yên vị, ra sức vung loạn xạ, cào kéo người tôi. Tôi biết em đang bất lực...Tôi cũng đang bất lực.

Chuyện gì đang xảy ra đây? 4 năm chung sống, nhưng chỉ hơn 2 năm tôi mới biết đến vị của tình yêu. Có phải vì trước đó, cuộc hôn nhân của chúng tôi là một cuộc mua bán và chúng tôi cũng không có tình cảm với nhau nên giờ em làm như vậy- phản bội tôi- ngoại tình? Đúng là lúc cưới em về, tôi không hề có cảm giác gì với em, đối xử lại lạnh lùng, không chút tình cảm,...lắm lúc tôi lại biến em trở thành nơi giải tỏa nhu cầu sinh lý của mình, coi em không khác gì một con búp bê xinh đẹp, hấp dẫn, ngoan ngoãn ở trên giường tùy ý để tôi dầm vò...

Nhưng, đó là khi tôi chưa yêu em, khi em chưa là gì của tôi. Hơn 2 năm nay, tôi đâu còn như thế? Kể từ lúc được đã thông tư tưởng, lúc tôi biết tôi yêu em nhường nào thì tôi đã cố gắng bù đắp cho em. Chẳng lẽ từng ấy, với em vẫn không đủ.

“Linh! Anh không muốn mất em...Anh không muốn ly hôn!”

- Ngoan! Đừng đánh anh nữa, tay em sẽ đau đấy! Không chỉ mình em đau đâu, còn có cả con cũng ảnh hưởng nữa, và anh cũng sẽ đau...

- Đừng đối với em như vậy...em là một con đàn bà dâ,m đáng mà...em không phải là một người vợ tốt...Anh...Đừng....

.....

2. Chương 2

Chap 2: Anh biết, biết tất cả...chỉ là...anh đã không nữa... 7h30' a.m- mọi hôm, vào giờ này, có lẽ tôi đã yên vị trên chiếc ghế tổng giám đốc tại công ty và bắt đầu xử lý công việc, nhưng hôm nay, hôm nay là một ngày ngoại lệ- tôi không đi làm....

Nhìn nồi cháo sôi ùng ục trên bếp, tôi thấy cõi lòng mình như cuộn trào một dòng nước ấm, thì ra được nấu đồ ăn cho người mình yêu thương hạnh phúc đến như vậy.

Không sai! Nồi cháo của một kẻ chuyên đút tay vào túi, “ăn trước ngồi trên” như tôi tất nhiên sẽ không thể nào hoàn hảo được, nhưng ai biết chứ, tôi đã nếm vào nồi cháo kia một loại gia vị đặc biệt, một loại gia vị bí mật mà chỉ riêng tôi có thôi: tình yêu. Vâng, là tình yêu, đó là gia vị duy nhất mà tôi có và tôi mong...em sẽ nhận lấy...

Tôi tự nhận, so với em, tôi kém em nhiều thứ. Tôi không có gì cả, không có chút tài năng gì ngoài việc kiếm tiền, suốt ngày chỉ tham gia tiệc tùng, họp hành, duyệt dự án, lên kế hoạch đầu tư...v.v rồi riết chỉ có thể, buồn và tẻ nhạt. Còn em, em là một người đa tài: là một giáo viên dạy văn giỏi, là tác giả của một số cuốn tiểu thuyết hay dành cho lứa tuổi mới lớn, và hơn hết em còn biết chơi cả violin, piano...

Ngoài sở thích là làm đồ handmade, tái chế đồ cũ ra, tôi nghĩ, em thích nhất là chơi piano và violin. Trước, tôi được biết, Trường Đại Học Nghệ Thuật là ngôi trường mà em ngay từ nhỏ đã xác định theo học với mong muốn được trở thành một nghệ sĩ chơi đàn nổi tiếng.

Với những lần được thưởng thức tài năng chơi violin và piano của em, tôi nghĩ để đậu vào trường đó cũng chẳng thành vấn đề gì nhưng... không hiểu vì sao, sau em lại không thực hiện ước vọng của mình mà chọn thi học tại trường Đại Học Quốc Gia TP.HCM. Tôi vẫn không thể tìm được một lời giải thích thỏa đáng nào từ em về bước ngoặt này, em luôn né tôi mỗi khi tôi có ý hỏi nguyên nhân... Nhưng giờ, tôi đã biết.

Cưới em về đã được 4 năm, nhưng tôi lại không để ý được rằng, mỗi lần em có nhã ý chơi violin, piano cho tôi nghe là đều có nguyên nhân của nó, như là, nếu hôm đó không là ngày 24/9- sinh nhật của em thì cũng là 7/7- ngày ngư lang chúc nữ gặp nhau, rồi sau khi “ vô tình” ru ngủ tôi bằng một tách cà phê, lại lén lút ra ngoài. Phải nói rằng, mỗi lần được nghe em chơi đàn là những khi tôi cảm thấy vui nhất, dù là lúc mới cưới- khi mà tôi chưa yêu em, bởi vì em rất hiếm khi chơi đàn. Một năm, tính ra thì em cũng chỉ chơi đàn nhiều nhất là ba lần: hai ngày đó và ba là ngày sinh nhật của tôi- 25/2.

Tôi đã từng không hiểu...nhưng giờ, tôi đã hiểu...

Tôi đã từng không hiểu vì sao giữa một căn phòng toàn là những cây đàn violin đầy chủng loại và một chiếc piano lại lạc vào một cây Ghi-ta. Một vài lần, vô tình, tôi nhìn thấy em ôm cây đàn đó khóc, có lẽ...Tôi, thực sự chưa từng được nghe em chơi ghi-ta nhưng tôi biết, em chơi ghi-ta rất giỏi, thậm chí hơn hẳn cả violin hay piano, bởi vì tôi đã...xem cuộn băng đó...

Tôi biết- “ Anh biết!”

Tôi đã làm xong mọi thứ: nấu cháo cho em, rửa bát, lau nhà, phơi áo quần.

Đúng! Tôi đã làm xong công việc nhà thường ngày mà em vẫn hay làm trước khi đến trường, nhưng tôi biết, có một việc mà tôi vẫn chưa làm được: đưa em về cạnh tôi...

Tôi mất đến hơn 4 tiếng để làm những công việc thường ngày của em, nhưng có sao chứ, kết quả là tôi vẫn cứ hoàn thành đó thôi. Vậy nên, tôi tin rằng, bây giờ tôi chưa đưa được em về bên cạnh tôi, chưa thể làm

cho trái tim em cùng chung nhịp đập với tôi, nhưng, vẫn là nhưng, sẽ có một ngày, tôi sẽ đưa được em trở về từ “hắn”, dù muộn và có lẽ sẽ rất khó khăn.

Tôi sẽ cố gắng níu chặt em...

.....

- Linh! Dậy nào, ăn sáng thôi!- khẽ đặt bát cháo lên bàn, tôi chạm vào cái chăn, gọi em. Sáng nay, em, vì quá mệt mỏi đã ngất lịm trong vòng tay của tôi. Em rất mệt nhưng em phải ăn cái gì đó để lấy lại sức.

Ngồi cạnh giường, tôi chờ em lên tiếng, tay lại với lấy bát cháo thổi thổi cho bớt nóng. Chà! Cháo tôi nấu có khác, nhìn không khác gì cơm nhão nấu nhiều nước- đặc quánh. Biết sao giờ, tôi lỡ nấu cạn sạch nước mất rồi. Sao tôi lại lỡ đấng như thế cơ chứ.

- Linh! Nghe lời anh, ăn một chút rồi lại ngủ tiếp mà, có ai bắt em dậy bây giờ đâu.- Tôi cố gắng gọi em dậy, vì ngoài việc lót dạ cho dạ dày của em, tôi còn phải lo cho đôi chân của em.

Lấy nhau 4 năm, trước tôi không biết thì liền gắt gỏng với em vì việc em trở người liên tục ngay trong đêm, nhưng sau này khi biết rõ nguyên do thì tôi không thể nữa.

Em bị tê chân, em sẽ bị tê chân, cơ cứng toàn bộ cơ chân nếu đêm ngủ không đổi tư thế nằm. Có nhiều đêm, do soạn giáo án đến khuya, lại bị tôi “hành” nên em vô cùng mệt mỏi, cứ một mạch ngủ tới sáng, đến khi thức dậy thì liền la hét kêu đau. Tôi đã rất bất ngờ khi em ột tay vào miệng cắn khi em bị tê chân. Tôi đã từng chỉ biết nhìn những giọt máu đỏ thẫm từ cánh tay em chảy xuống, chảy xuống cùng với hàng lệ thanh khiết.

Nhưng giờ, tôi biết, tôi đã biết tôi có thể làm gì và phải làm gì...

Vỗ vỗ vào chăn- chiếc chăn do em lựa chọn rồi tự mình thêu lên hai chữ: “DUY-LINH”. Tôi đã cứ nghĩ, em là vì tôi và chính em nên mới làm, nhưng sự thật không phải vậy.

Người đàn ông đó, người đàn ông em yêu, người đàn ông mà em chấp nhận đổi tôi đi ngoại tình : Trần Minh Duyệt!

Hắn là Minh Duyệt, tôi là Nhật Duyệt.

Chap 2.1 : Chap 2: Anh biết, biết tất cả...chỉ là...anh đã không nhớ...

Hắn là Minh Duyệt, tôi là Nhật Duyệt.

“Minh Duyệt”- tên hắn, tức là ‘vàng sáng duy nhất’- cũng có thể hiểu là mặt trời.

“Nhật Duyệt”- tên tôi, nghĩa trực tiếp hơn: ‘Mặt trời duy nhất’.

Thế đấy, tên của tôi và hắn lại trùng khớp hơn cả anh em.

Nghĩ lại mới thấy, ngày hôm đó- lần đầu tiên tôi gặp em ở bar, có lẽ vì tên tôi cũng là Duyệt, lại có ý nghĩa như tên của hắn nên em mới dành cho tôi ánh mắt ngập một tầng sương lạnh nhưng đầy âu yếm như vậy.

- Nhật Duyệt!- Lẫn trong tiếng nhạc sàn bốc lửa, một chất giọng giễu cợt vang lên với âm lượng lớn từ quay rượu bên vụng sang. Chẳng cần liếc xem người vừa hét tên mình là ai, tôi vẫn yên vị trên chỗ ngồi nhăm nháp từng chút một ly rượu đỏ của mình. Quả thực tâm tình tôi lúc này chẳng mấy tốt.

Nhưng...

Đâu có vụng tới tiếng cốc vỡ...

Chợt một bờ vai khẽ rung...

Một đôi mắt thần thờ ờ ạng ặc nước chậm chạp ngoái lại nhìn...

- Hôm nay chưa có ‘gai sắc’ hay sao mà ngồi một mình vậy? - Nhất Đăng- người anh em luôn chung hoạn nạn, phú vinh với tôi bắt đầu đá xoáy khi thấy tôi chưa có em nào tới nay. Hắn luôn thế, tôi cũng quen nên chẳng thèm đáp trả bằng lời mà chỉ gờ chân ngang đường khi hắn bước tới làm hắn ‘hôn’ sàn nhà một

cách say đắm rồi lại uỳnh uỳnh đắm vào lưng như một cách chào hỏi của những người bạn bình thường.- Đau! Có bỏ tay ra không, quán này do mình mở, cậu muốn chết hả?- Nhất Đăng cố vùng vẫy trong tay của tôi. Hazz, sức của thằng này như mấy thằng Gay ấy, ẻo lả kinh. Tôi dùng một tay khống chế mà hắn cũng chẳng thoát nổi, tự hỏi khi Bar này mà có tranh chấp, xô xát hẳn có đứng ra ra mặt hay núp một xó nữa...

- Ế! Đừng động đây, lớp phấn trên má rơi hết bây giờ, cẩn thận mấy chàng nhìn thấy....- Tôi nhướn mày giả bộ chọc hắn rồi nói tay kéo hắn lên. Hắn thở hổn hển bám lấy tôi để vững chân, thật tình thì tư thế lúc này vô cùng má muội, như là hai thằng...Gay. Không biết có ai hiểu lắm không nữa.

- Im! Muốn chết hay sao mà nói thế hả?- Nhất Đăng sững sờ, sau khi đứng vững liền túm lấy cổ áo của tôi lườm, cảnh cáo. Cũng thật là, cứ chạm vào nỗi đau của hắn, nhưng thật sự nhìn vào bộ dạng của hắn tôi không thể không chọc ghẹo, hắn ẻo lả như một đứa con gái.

- Không muốn chết! Cậu biết mà, mình mà chết thì mấy ẻm đau lòng!- quay lại quây, tôi lấy cốc rượu trên bàn rồi xoay người, tựa hai tay vào bàn, thư thái gác chân lên chân còn lại, thong thả nhấp từng chút một rồi chỉ tay hướng về người con gái đứng cách mình cỡ 5m đang nhìn mình với đôi mắt đầy khổ đau. Lòng tôi bỗng có cảm giác xuyên xao. Thật là, đàn bà, gái gú bây giờ thật biết cách dụ dỗ, có mỗi ánh mắt thôi mà cũng khiến con người ta động lòng. Nhưng suy cho cùng thì đàn bà vẫn là đàn bà, thêm tiền vẫn là thêm tiền, không đổi được. Xinh đẹp, cao giá cũng chỉ là muốn tiền thôi. Đã vào Bar này thì chắc hẳn cũng chẳng phải là loại ngây thơ, trong sáng gì, toàn diễn kịch cúp khách để được giá.

- Oh! Cô bé nhìn mày kìa! Trông cũng ngon đó, “ướp” đi cưng!- Nhất Đăng ngừng nổi nóng, theo hướng chỉ của tôi nhìn về phía cô gái to chỉ, thoáng chút, hắn nhếch môi cười. Hắn cũng quen rồi- những chiêu thức câu khách ở đây. Không giả vờ ngây thơ trong sáng thì cũng mặt dày vén váy tiếp cận...

- Sao không là cậu mà là mình???- Tôi liếc sang hắn đá xoáy, quả thực tôi rất thích chọc ngoáy hắn dù cho biết trước kết quả là sẽ bị ăn đắng.

Và kết quả như vậy thật, dứt lời, hắn liền đo sà cho tôi một ván. Bị ngã nằm dưới sàn, nhưng tôi vẫn cười khiêu khích với hắn.- “Hàng” của mày dỏm nên không dám dùng hả?

- Cậu!

- Đừng! anh ơi, xin anh tha cho anh ấy, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.- Lúc Nhất Đăng giơ tay lên định đánh tôi thêm cú nữa thì bỗng một bóng dáng nhỏ bé chạy tới ngồi bên rồi phủ lên người tôi che chở cầu xin. Trong lúc nhất thời, tôi chẳng hiểu cái quái gì đã, đang và sẽ xảy ra.

Có một đứa (- vàng, một đứa) con gái đang che chở cho tôi- nực cười quá xá!

- Hả?- Không chỉ riêng tôi, Nhất Đăng cũng lâm vào tình trạng hóa thạch mấy ngàn năm, chẳng hiểu gì hết. Mãi cho tới khi phục vụ Bar cùng bảo vệ chạy tới chúng tôi mới ‘rã đông’.....

- Anh!

- Hả?- ngẩn ngơ, mãi mê ngồi nghĩ lung tung, em đã dậy từ lúc nào. Tôi vừa sống trong một chút hồi ức giữa tôi và em- lần đầu tiên trong cuộc đời tôi và em nhìn thấy nhau.

- Anh!- Em ngồi dậy, co chân lên, hai tay ôm lấy đầu gối nhìn tôi. Hai mắt tròn xoe như nhìn như đang cố gắng dò xét điều gì đó, trông buồn cười ghê gớm. Em có một làn da trắng hồng, lại vô cùng xinh xắn, dễ thương, nhìn qua sẽ nghĩ em là một cô bé búp bê với đôi mắt long lanh, thanh thuần đến hút hồn. Em rất đẹp, rất đẹp- ít nhất là trong đôi mắt của tôi.

- Em ăn cháo nhá!- vừa nhéo má em, tôi vừa đưa bát cháo lên tươi cười đề nghị. Cháo tôi đã cất công nấu mà.

- Không! Ăn kem, em muốn ăn kem! Anh đi mua kem cho em!- Nùng, em nùng tôi, hai tay em ôm lấy cánh tay tôi lắc lắc bắt đầu làm nũng.

Hơi chạnh lòng....

Nhưng....

Quả thực, cho tới nay, số lần em làm nũng rất ít, nhưng mỗi lần em làm nũng là một lần tôi giơ hai tay xin hàng. Làm gì thì làm, tôi vẫn chào thua em khi em làm nũng, mặc dù biết tất cả những gì em làm đều có mục đích rõ ràng chứ không đơn thuần chỉ là muốn kem, thêm bánh...

Ngày xưa cũng vậy...

Còn nhớ, hai năm về trước, em đã đòi tôi mua thêm cho em một chiếc tủ lạnh dù cho nhà có mỗi hai người ở mà đã có đến hai cái rồi.

Tôi thuận theo em, dù sao một chiếc tủ lạnh cũng chẳng nhằm nhò gì, mua cho em một chiếc tùy ý em sử dụng.

Ban đầu, tôi có hơi tò mò nên cũng kiểm tra xem em đựng gì, nhưng mở ra mới biết em là tín đồ của đồ ngọt, trong tủ lạnh toàn là kẹo bánh, kem, chè... đủ loại. Tôi cười vì em trông thế mà trẻ con, thích trử đồ trong nhà.

Tôi cười, đã từng cười, nhưng giờ tôi đã không thể nào cười được nữa khi mà tôi đã biết rõ mục đích em muốn mua cái tủ lạnh đó là gì. Thì ra, tủ lạnh không chỉ là để thức ăn, kẹo bánh như vốn công dụng của nó...

Thật nhạt nhẽo...

Sao em lại có thể dối tôi lâu như vậy????

.....

-Được! anh sẽ đi mua cho em. Kem hộp nhé!- Rất đau lòng, nhưng tôi vẫn đồng ý với em. Tôi biết không phải tự dưng, sau vài tiếng đồng hồ khóc lóc muốn ly hôn với tôi, em lại trở về trẻ con, thân thiết với tôi như thế.

“Linh! Em đang có kế hoạch gì vậy?”

- Vậy...anh đi nhé! Em chờ!- Ngồi xếp hai chân lại, em giơ tay với lấy ví tiền nhét vào túi quần cho tôi.

- Ủ! Anh đi!- đặt bát cháo không ra cháo, cơm không ra cơm lên bàn, tôi tiến gần hôn lên cánh môi của em. Em cũng không đẩy tôi ra như mọi lần...

Thật đau lòng...

Bên tay kia, em vẫn còn giữ một chiếc điện thoại: có thư gửi đến...

Hình như mắt tôi bị bụi bay vào thì phải. Cay mà!

- Anh đi nhé!- Khẽ vuốt nhẹ lên mái tóc của em, mái tóc em mềm mại, thơm mát nhưng lại khiến cõi lòng tôi tan nát.

- Thôi! anh đi đi!- đẩy đẩy tôi, em hồi hả bảo tôi đi.

Nặng nề, tôi đứng dậy rồi hướng về phía cánh cửa phòng ngủ.

- Em sẽ đợi anh về chứ?- chưa ra ngoài, tôi quay lại nhìn em, hỏi. Tôi đang hi vọng...

- Hả?

- Ý anh là em sẽ thức để chờ anh đưa kem về!- Thoáng thấy sự mơ hồ cũng bối rối trong mắt em, tôi chữa lại.

- Tất nhiên rồi! em đâu có ham ngủ như thế!- em chu miệng lên khẳng định! Trông vô cùng đáng yêu. Nhìn em như vậy, ai nói em là người phụ nữ đã có chồng cơ chứ. Và cũng chẳng ai hình dung nổi, em là một người đàn bà nhân tâm lừa gạt chồng mình đi ngoại tình.

- ừ!

Cạch!

Cánh cửa phòng ngủ đóng lại mà cứ như là cõi lòng tôi sụp đổ....

Gì đây? Nước mắt? tôi khóc sao?

Điên rồi!

[.....]

- Nhật Duy! Cậu nghĩ vợ cậu là ai? Chỉ đơn giản là một giáo viên thôi sao?

.....]

“Linh! Em có một cơ hội! Anh cho em một cơ hội cuối cùng.”

3. Chương 3

Chap 3.0: Nhưng chưa bao giờ anh để vụt mất thứ anh muốn.

.....

- Vậy....Nhốt cô ấy lại!- sau một hồi yên lặng để chờ cuộc gọi, tôi cuối cùng cũng đưa ra được quyết định của mình dù cho nó có là tàn nhẫn, là bất công với em...

Tôi chỉ là không muốn em rời xa tôi.

Đàn ông mà!

Tôi- tôi cũng là một thằng đàn ông, mà đàn ông thì sao?- Bản chất của người đàn ông chính là sự chiếm hữu. Những thứ mà một khi đã thuộc về mình thì cho dù đến chết đàn ông cũng sẽ xem thứ đó là của mình, mãi là của mình.

Và....em là của tôi, của tôi và sẽ mãi mãi là của tôi.

Đừng nói là tác thành, cho em cùng với hấn mà ngay cả việc buông tay để em rời khỏi tôi cũng sẽ là không bao giờ xảy ra....

Cho dù là...chết đi, em vẫn sẽ chỉ là của tôi!

.....

Thế nhưng...tim tôi vẫn buốt lạnh khi một lần nữa em lừa dối tôi...

.....

Tôi đã cố gắng để níu em lại.

Tôi đã cố gắng để cùng em vượt qua mọi thứ.

Tôi đã bỏ qua tất cả...

Tôi đã cho em một cơ hội, cho em cơ hội để sửa sai.

Nhưng...

Thứ tôi nhận lại được vẫn chỉ là hai từ ‘phản bội’....

Mấy chục phút trước, em còn nói chờ tôi, chờ tôi mua kem trở về, vậy mà...

“Linh! Anh buộc phải trừng phạt em! Anh không cho phép em một lần nữa...phản bội anh...”

.....

Công ty của tôi là một công ty thời trang phần đa là chuyên phục vụ các trang phục phục vụ cho giới thượng lưu, số ít là trang phục theo hit của giới trẻ. Công ty cũng làm ăn cũng tạm ổn nếu không nói là phát đạt, doanh thu tăng đều mỗi năm...

Công ty của hắn cũng vậy, là một công ty kinh doanh về mắng thời trang và tất nhiên hắn là một trong những đối thủ nặng kí của tôi trên thương trường...

Công ty tôi tên là FK có nghĩa là Fashion King.

Công ty của hắn có tên là MK...

Buồn cười quá, tôi đã cứ nghĩ hắn nhại, a dua theo tên của công ty tôi, cố gắng đặt tên như vậy để làm rối người tiêu dùng ít hiểu biết về sản phẩm chính hãng FK mà mua sản phẩm của hắn và hắn là một kẻ bất tài...

Nhưng tôi đã nhầm...

Tất cả chỉ là một sự trùng hợp...trùng hợp đến độ khó tin, tưởng tượng, trùng hợp như tên của tôi và hắn.

MK- Tên công ty của hắn...cái ngày mà tôi biết ý nghĩa sâu xa của cái tên chứ không phải là “m gì gì đó King” là ngày tôi khổ đau nhiều nhất, nhiều hơn cả khi tôi biết em dối tôi đi ngoại tình...

MK

MK có nghĩa là Minh-Khánh: Tên lót của hắn và...của em...

Hắn là Trần Minh Duy, em là Phan Khánh Linh...

Và...điều gì đây? Hắn thật sự yêu em?

Đúng! Hắn yêu em, yêu em sâu đậm...Hắn yêu em còn trước cả khi thượng đế cho phép tôi gặp em...

Và một lần nữa, điều gì đây? Tôi là ai, là ai trong cuộc đời của em?

Tôi, đơn giản, chỉ là một thằng già dè tiện chen ngang vào cuộc tình giữa em và hắn...

Thì ra tôi chính là kẻ phá đám, là kẻ đã nhấn tâm cắt đứt tơ duyên của em và hắn...

Thì ra....tôi là một thằng tồi...

Nhưng tôi tồi, dè tiện thì sao chứ? Tôi đã làm gì sai? Là em tình nguyện cùng với tôi một đêm, là em tình nguyện lấy tôi, là em tình nguyện, cam chịu cuộc sống như nô lệ với tôi...

Và là em, em chính là đang tình nguyện làm tất cả để lừa dối tôi mà...

Tôi đã làm gì sai???? Tôi sai khi tôi đã từng là một thằng playboy hay sao?

Ừ! Thì tôi sai, cứ cho là tôi sai, mà không thì là tôi sai, sai hoàn toàn và tôi đích đáng chịu sự trừng phạt của em- phản bội. Nhưng, vì sao khi tôi thật lòng với em, khi tôi cố gắng bù đắp tất cả cho em, khi tôi đang cố để vùi lấp mọi khổ đau thì em vẫn lừa tôi???

À! Mà cũng đâu có thể coi là như vậy! Vốn ngay từ đầu em lấy tôi đã có mục đích rõ ràng rồi mà...

Buồn cười thật đấy....nhưng...sao thấy tan nát ở tim...

.....

Nhiều năm điều hành công ty, tôi tự tin vào khả năng quyết đoán, định hướng đi cho công ty mình, nhưng tôi vẫn không thể nào cầm cự nổi công ty của mình trong vài năm trở lại đây- chính xác là 3 năm gần đây...

Công ty liên tục bị đạo mẫu thiết kế ngay trước ngày đưa ra sản phẩm, mà phần đa các mẫu ấy toàn rơi vào tay các công ty đối thủ, trong đó nhiều nhất là công ty của hắn-MK.

Tôi đã một thời đập bàn la hét, đuổi cổ gần như toàn bộ nhân viên thuộc bộ phận thiết kế và bảo mật cấp cao của công ty chỉ vì để mất các bản thiết kế mà đâu có ngờ chính bản thân tôi lại là kẻ vô năng làm mất chúng...

Và đâu còn ai khác...em chính là kẻ trộm thần bí ấy.

.....

Em chưa từng nói với tôi vì sao em lại không theo ước mơ ban đầu của mình mà lại theo học Trường đại học Quốc Gia TP.HCM, tôi cũng không mấy quan tâm...

Em nói với tôi rằng, em đến với Trường Quốc Gia TP.HCM chỉ để học ngôn ngữ học môn tiếng anh để sau này làm giáo viên, tôi cũng cho đó là việc thường tình.

Em nói việc em ra trường sớm hơn các bạn cùng trang lứa là vì em giỏi, tôi tin em.

Em nói thích chơi đàn cho tôi nghe vào ngày sinh của em, của tôi và ngày 7/7 vì ba ngày đó là ba ngày đặc biệt, tôi nghe theo em.

Em nói cần một chiếc tủ lạnh để đựng đồ ngọt cho riêng mình, tôi chiều theo em.

Quá kinh hãi! Em đang làm cái gì vậy linh????

Em đã lên kế hoạch cho tất cả...phải không?

Từng chút, từng chút, em tiếp cận tôi...

Tôi cứ ngỡ mình là một thằng playboy no 1 không ngờ em còn nham hiểm, mưu lược hơn cả tôi.

Chỉ trong vòng hai năm đầu sống chung, tôi đã bắt đầu nảy sinh tình cảm với em.

Tôi thích nhìn em cười,

tôi thích nhìn em nấu cơm,

tôi thích cùng em dọn nhà,

tôi thích cùng em dạo phố,

tôi thích cùng em ngồi lặng lẽ trong phòng sách đọc sách,

thích hôn lên đôi môi em, thích cắn móng tay, tô son chân cho em, tôi thích mùi hương dịu nhẹ trên cơ thể em,

tôi thích nhìn em ngủ, tôi thích ôm em vào lòng...

tôi thích và....tôi đã yêu em.

Vậy mà, trong khi tình cảm của tôi dần chuyển biến, sắc cảm của em vẫn vậy: Em vẫn không yêu tôi. Bên tôi, em chỉ là đang cố làm tốt công việc của một kẻ gián điệp.

Thu thập mọi thông tin công ty của tôi, đạo các bản mẫu thiết kế, nhìn trộm bản định hướng kế hoạch kì tới, em đưa tới cho hấn- người yêu cũ của em....

Buồn phiền, đau khổ, tôi rong ruổi trên mọi ngã đường, thật sự rất muốn vào làm mấy ly cùng Nhất Đăng, nhưng tôi lại không thể, hình ảnh của em cứ chấp chờn, ẩn hiện mãi trong tâm trí tôi. Em đang bị tôi nhốt ở nhà, chẳng biết là em đã ăn gì chưa.

Mà hôm nay hình như công ty của hấn triệu tập cuộc họp các cổ đông thì phải và, có tin nổi không đây, em là một trong những cổ đông tầm cỡ của 'MK'. Có tin đồn trong nội bộ công ty của hấn có người làm phản, muốn lật đổ hấn. Việc hôm nay em đột ngột thay đổi thái độ, lừa dối, bảo tôi đi mua kem này nọ chắc là để có cơ hội ra khỏi nhà mà giúp đỡ hấn. Nhưng...

Đừng hòng!

Em là của tôi, có muốn giúp thì người em cần phải giúp chỉ có thể là tôi. Tôi không cho phép em là vì kẻ khác mà bán mạng. Cuộc đời này của em là do tôi quyết định. Mãi mãi không thay đổi được.

Không cho phép!

Thứ tôi muốn, thứ tôi cần, tôi sẽ có.

Thứ của tôi, thì sẽ mãi là của tôi. Có nằm mơ cũng đừng hòng cướp được.

Nói tôi bá đạo, nói tôi gia trưởng, nói tôi ích kỉ hay chiếm hữu đều chẳng sao.

Em là của tôi! Số phận đã định là như vậy rồi!

4. Chương 4

Đến hơn 3 giờ chiều tôi mới về nhà sau một hồi vô định ở ngoài. Tôi, thực sự đã đến tiệm kem, đã đứng xếp hàng chờ mua kem và đã mua được kem, nhưng giờ là chẳng còn gì. Sau mấy tiếng thông dong ở ngoài đường cùng tôi, chúng đồng loạt chảy nước hết, tôi cũng không buồn mua lại chúng. Tại vì em vốn dĩ không thích ăn kem.

Ngược và không logic đúng không?

Cơ mà...đó lại là sự thật.

Còn nhớ, ngày trước chỉ vì muốn được tôi cho phép mua thêm một chiếc tủ lạnh, em đã ăn một lúc hết 5 hộp kem to dùng chỉ để chứng tỏ mua tủ lạnh là cần thiết, để rồi sau đó lại phải nhập viện vì dạ dày em vốn không được khỏe. Còn tôi, cùng lúc nhận được hai cái bạt tai từ mẹ và anh trai của em vì : Từ nhỏ nó đã rất ghét đồ lạnh tại sao cậu lại bắt nó ăn kem???

Thế đấy, chỉ vì hấn ta mà ngay cả sức khỏe em cũng chẳng cần.

Thực sự em yêu hấn ta, yêu đến mức cả mạng sống, em cũng không màng.

.....

.....

“ Thưa...cô Linh đang ở trên tầng, suốt buổi, từ sáng tới giờ, cô ấy không chịu ăn gì cả, cứ khóc thét đòi ra ngoài!- Dì Mai- người bà con của tôi từ mới ở quê lên- người sẽ đảm nhiệm công việc nhà thay em trong thời gian tới, nói cho tôi biết tình hình của em, trên tay Dì còn đang bụng một tô cháo nóng hổi. Tôi gọi đi lên đây, một phần là vì tôi phải nhốt em, nên cần người chăm sóc nhà cửa, một phần là vì em đang mang thai, có người chăm sóc sẽ tốt hơn.

“ Rồi! Dì đưa tô cháo cho con, con sẽ tự cho cô ấy ăn. Thời gian này làm phiền Dì!”

“ Vâng! Thưa cậu!”

Nhận tô cháo từ tay Dì, tôi lên tầng.

Căn biệt thự của tôi, dù chỉ có tôi và em sống, ngày trước, bao giờ khi tôi trở về cũng đều ngập trong tiếng ca. “ Ca” ở đây không phải là tôi hát, em hát hay gì này nọ, mà chỉ đơn giản là những bản nhạc, khi thì violin, khi thì piano, lắm lúc cũng là guitar. Nhưng như tôi đã nói, một năm em cùng lắm là chỉ chơi nhạc có 3 lần, nên những thang âm thanh ấy, đơn thuần chỉ là từ ti vi, video hay là một bản ghi sẵn nào đó được em ưu ái bật lên mà thôi. Dù không hiểu về âm nhạc lắm, nhưng nghe lâu cũng nghiện. Tôi thích chúng- những bản nhạc độc tấu, hòa tấu violin.

Violin, violin cũng như em, giống như một chất kích thích gây nghiện vậy. Lúc đầu có chút không thích, không quen, không thuận tai, thậm chí là ghét, nhưng một lần, hai lần rồi nhiều, nhiều thành quen, quen sẽ dẫn tới thân thuộc, và cuối cùng là nghiện, là cần, là không có không được.

.....

.....

“ Mở ra!” Tôi ra lệnh cho hai tên cảnh vệ đng đứng ở trước cửa phòng ngủ của mình.

Cửa mở, tôi bước vào...

Cảnh tượng trước mắt làm cõi lòng tôi co thắt lại, đau lắm.

Trên sàn, em một mình co quắp nằm ngủ, xung quanh là một bãi hoang tàn: Bình hoa vỡ, li cốc vỡ, chăn gối lung tung...v.v Không cần nghĩ cũng biết em đã kích động như thế nào khi không ra được khỏi nhà vào hôm nay.

Đặt tô cháo lên bàn trang điểm của em- nơi mà mỗi lần em chải tóc, trang điểm tôi đều cố gắng ‘bon chen’ xin em tí phần ‘đắp’ mặt. Nói là xin phần đắp mặt nhưng thực chất em chỉ bôi cho tôi một chút nước hoa hồng để dưỡng ẩm. Tôi căn bản cũng không cần đến mấy cái thứ mỹ phẩm rườm rà ấy, chỉ là tôi muốn mỗi một việc em làm, đều có mặt của tôi, đâu có tôi ở bên và đặc biệt là tôi muốn nghe mấy cái câu địa loại như này:

“ Eò! Bôi phần làm gì? Đẹp trai hơn lỗ gái nó bắt mất thì sao?”

“ Mất anh thì sao?”

“ Anh xấu trai tí nữa có phải tốt hơn không, đẹp thế làm gì?”

Thế đấy, đã có lúc em nói với tôi như vậy. Mà cũng chính vì thế mà tôi đã đột ngột thay đổi người thư kí làm việc lâu năm của mình: từ nữ chuyển thành nam. Đi công tác, tiệc tùng, giao thiệp cũng né các nàng, tất cả chỉ vì sợ em buồn, em ghen.

Nhưng người ghen, người buồn chẳng phải là em mà lại là tôi đây.

Tôi ngốc lắm sao, khi đã không nhận ra em đang dần phản bội tôi.

Tại bữa tiệc hôm ấy, bữa tiệc mà sau mấy năm trời chung sống, em đồng ý đi cùng với tôi đến đó. Tôi, thực sự tôi đã rất vui, rất mừng vì cứ nghĩ rằng em đã dần có ý vị muốn ‘độc chiếm’ tôi, không muốn mất tôi.

Và trong buổi tiệc ngày hôm đó, em đã làm cho tôi nở mày nở mặt với đối tác làm ăn, với những đối thủ trong ngành khi em tỏ ra là một người am tường về kinh tế như một doanh nhân thành đạt chứ không phải là một giáo viên dạy anh văn mới ra trường. Em đã giúp tôi giành được nhiều hợp đồng từ bữa tiệc ấy. Em giúp tôi, để rồi trong khi tôi bận rộn cùng những nhà đầu tư, đối tác làm ăn, em lại lên đi cùng hẳn.

Hơn 30’ đủ để làm gì, những gì? tôi đều rõ.

Tôi tìm em trong bữa tiệc rộng lớn- em trở lại với đôi môi sưng đỏ, trên cổ còn lưu lại những dấu hôn, váy áo thì nhàu nhĩ đầy mùi nước hoa lạ của đàn ông.

Đã từng là một dân chơi, lại là một người dày dặn kinh nghiệm tôi biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn như thế, tôi tự mình dối mình, bắt ép bản thân phải tin tưởng vào phẩm hạnh của em, dù trước kia việc em đồng ý lên giường với một kẻ xa lạ như tôi đã bán đứng phẩm hạnh của em rồi.

Yêu là mù quáng- nhưng tôi chấp nhận.

Chap 4.1 : Chỉ anh hiểu em.

.....

.....

“ Ừm...” Như một chú mèo nhỏ, em tựa mình khi tôi bế em lên, xong em lại nghiêng đầu ngủ tiếp. Tôi cười, đấy, em dễ thương như thế đấy.

Đặt em xuống giường cho em ngủ cho thoải mái, tôi quăng ngay chiếc điện thoại của em đang hiển thị tin nhắn “ Đã ổn rồi!” ra ngoài cửa sổ. Không quan tâm!

Cũng đặt người xuống giường, cạnh em, tôi vòng tay, kéo, ôm em vào lòng. Em như một chú mèo con nhỏ ấy, cứ dúi đầu rúc rúc vào lòng ngực của tôi mà ngủ. “ Sao người anh ấm vậy chứ? Ấm quá!” em luôn nói như vậy vào mỗi sáng sớm, khi mà em ra sức ngủ nướng còn tôi thì gắng công mà gọi em dậy đi học. Em ham ngủ lắm, như một đứa trẻ vậy.

“ Này! Đừng có như thế, đừng có mà khơi dậy bản tính “đàn ông” của anh. Cẩn thận không là anh ăn em bây giờ đấy!”

Tôi yêu chiều ôm chặt em hơn, mắng thầm. Em là vậy, rất ham ngủ, cứ ngủ là đất trời đảo lộn gì cũng không cần biết, chẳng quan tâm. Buồn ngủ là em ngủ, ngủ ngay, ngủ trên mọi địa hình và tư thế. Điển hình là có một lần, em ngủ ngay trong bữa cơm muộn 11h đêm khi mà tôi bận công việc về muộn còn em thì cứ khăng khăng là chờ tôi về ăn cơm. Báo hại tôi phải dùng miệng lấy hết thức ăn trong miệng của em rồi mới đưa em đi ngủ. Lắm lúc tôi nghĩ không biết có phải ba mẹ em khai gian tuổi của em không nữa.

Em trẻ con lắm.

ừm! rất trẻ con, nhiều khi còn tranh ăn với tôi nữa kìa.

À! Có lần em còn tụt quần tôi)

Cũng phải thôi, cưới tôi, em mới 19, bây giờ cũng chỉ mới 23.

Cơ mà, trẻ con nhưng em cũng rất là lãng mạn nhá.

Hơn một năm đầu khi mới kết hôn, tôi dường như chỉ biết đến công việc và chỉ về nhà vào đêm muộn. Lúc đầu tôi cứ nghĩ là vì em rất xinh, là vì em thỏa mãn được tôi nên tôi cũng chẳng nhất thiết là gái gú ở ngoài làm gì cho nó rắc rối nhưng càng về sau tôi càng cảm nhận được sự thay đổi một cách rõ rệt trong cái cách mà tôi nhìn em, âu yếm em.

Còn nhớ, một lần, khi mà tôi thẳng thừng từ chối lời mời mọc của em em chân dài thuộc giới văn nghệ sĩ, Nhất Đăng đã há hốc mồm nhìn tôi, kiểu như : Mục đích chú đến trái đất này là gì?

Khổ!

Nhưng mà thực sự ngày đó, tôi, chính bản thân mình nghĩ gì, làm gì, muốn gì tôi cũng chẳng thể xác định được một cách rõ ràng. Chỉ biết là tôi luôn có cảm giác mâu thuẫn khi nhìn em, một nửa là muốn bước tới ôm em vào lòng, một nửa là muốn làm lơ, quay đi. Vậy nên điều tôi có thể làm lúc ấy là tránh mặt em, không về nhà chừng nào đồng hồ đã điểm 11h đêm.

Cứ như thế tôi sống như vậy cho đến một đêm- Sinh nhật của tôi. Hôm ấy, như bao lần tôi về muộn, vì ngồi cả buổi cày rượu với Nhất Đăng. Bước vào nhà, tôi cứ ngỡ là một màn đêm đen tối như bao lần vì lúc sáng lúc tôi ra khỏi nhà, em dường như là chẳng có dấu hiệu gì là nhớ hôm ấy là sinh nhật tôi, nhưng thật bất ngờ, đèn điện trong nhà sáng trưng, còn em, nghe tiếng tôi về thì chạy cập rập từ tầng trên xuống, tay còn mang theo cả một cây violin. Thấy tôi, em cười.

Nụ cười ấy đã khiến tôi đỡ dần đến ngây dại, cứ trơ ra mà nhìn em. Đến khi hồn lại xác thì mới nhận ra, bàn tay nhỏ nhắn của em đang nắm lấy bàn tay thô kệch của tôi mà kéo đi.

Bất ngờ, nhưng tôi cũng kịp lấy lại bình tĩnh. Tôi giật tay lại, đứng yên, không để em đưa tôi đi nữa. Em nhìn mặt nhìn tôi, trẻ con mà bấu môi lên.

Đặt cây violin xuống đất, em bước lên gần tôi, nhón chân rồi đặt môi mình lên môi tôi nhẹ nhàng, cứ như là chuồn chuồn đập nước, rất mềm mại và...ngọt- kể ra thì đó chính là nụ hôn đầu tiên của tôi và em kể từ khi lấy nhau.

Không phải là tôi chưa từng hôn ai, mà là tôi đã hôn rất nhiều, rất nhiều là đẳng khác, nhưng không hiểu sao lúc ấy tim tôi lại đập loạn xạ như vậy, cứ như là một chàng trai mới lớn lần đầu hôn bạn gái ý. Thật ngại, đến giờ nghĩ lại, tôi còn cảm nhận được trái tim mình đang đập liên hồi)

“ Theo em, đi theo em, có được không?” Chất giọng nhỏ nhẹ, thanh thuần của em vang lên tựa một dòng nước ấm luồn lách vào tận sâu trong cõi lòng tôi, làm tan chảy cả ngàn núi băng lạnh lẽo. Em nói rồi lại nắm lấy tay tôi, dắt đi.

Vòng qua sân sau, em đã dẫn tôi tới vườn. Đến nơi, tôi choáng. Thời gian qua, thực sự tôi không để ý, à không tôi có về nhà đâu mà để ý cơ chứ. Thật là...

Trước mặt tôi lúc ấy là cả một biển hoa rộng lớn đủ chủng loại, màu sắc, được trồng theo một quy luật nhất định và nở đúng thì. Nhờ vào những bóng đèn led nhỏ được gắn một cách công phu ở dưới những thân cây, chúng rực rỡ giữa bầu trời đêm.

Rất đẹp! Rất lung linh, cứ như là lạc mình vào chốn thần tiên nào đó vậy. Có lẽ em đã rất tỉ mỉ, công phu để chuẩn bị cho ngày hôm nay. NGHĩ đến đó mà tôi không kìm được lòng, em quan tâm tôi đến thế sao? Bỗng có cảm giác muốn ôm em thật chặt vào lòng tôi quay đầu . Nhưng em đã biến mất ở đâu mất rồi. Tôi lại quay cuồng tìm em trong biển hoa rộng lớn.

Đang luống cuống đảo mắt tìm em, thì bên tai tôi chợt vang lên bản River Flows In You phiên bản violin.

Đứng cạnh một rặng quỳnh, em hướng mắt về tôi mà cất lên giai điệu. Dưới làn váy trắng mỏng mềm mại, em như một thiên thần hòa cùng sắc quỳnh với nụ cười rạng rỡ. Từng cánh quỳnh nở, theo làn gió nhẹ đậu lên mái tóc dài suôn mượt của em rồi bay bay nhẹ nhàng chạm xuống đất. Từng đợt, từng đợt hoa quỳnh rơi...

‘Khung cảnh nên thơ- lòng người rung động.’

Đúng vậy, có mặt ở giữa một khung cảnh nên thơ như vậy, nếu ai nói là không dao động thì chắc hẳn kẻ đó không phải là người. Rất đẹp, rất đẹp....

Thời gian trôi đi, tôi cứ nhìn em ngây dại như một kẻ hèn nhìn ngắm một tiên nữ tạ thế, phải em như một tiên nữ vậy, xinh đẹp và thuần khiết. Thực sự, tiên nữ ấy là vợ tôi sao?

“ Mừng sinh nhật anh!” Em đã nói vậy khi bản nhạc kết thúc.

Chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại có cảm giác muốn ôm em vào lòng, và tôi đã ôm em thật.

Nhưng khi ôm em rồi, tôi mới nhận ra, tôi mới quay về với thực tại, em không phải là tiên nữ, em chỉ đơn giản là một cô gái, là vợ tôi và em, em tất nhiên là người phạm- em có thể bị bệnh.

Thật đáng giận, tại sao tôi lại bất cẩn như vậy cơ chứ, nửa đêm nửa hôm cùng em ra ngoài mà chẳng để ý rằng em chỉ mặc có mỗi một chiếc váy mỏng.

Toàn thân em lạnh ngắt và em thì đang run rẩy. Lúc ấy tôi thương em biết nhường nào.

“ Anh, khoan, khoan!” em vùng vằng né tôi khi tôi muốn bế em vào nhà, em cần môi chỉ về phía một chiếc bàn nhỏ dưới rặng quỳnh khi này. Trên đó là một bàn đầy kẹo(con nít thật) cùng bánh sinh nhật em vừa đưa ra. Có lẽ em đã định cùng tôi có một buổi sinh nhật vợ chồng theo kiểu trẻ con này, nhưng thật đáng tiếc, tôi lại vô tâm mà về muộn.

Cười, tôi cúi xuống thì thào vào tai em “ Anh không đói, anh không cần ăn bánh sinh nhật, ăn em là đủ rồi!” rồi bế thốc em vào nhà.

.....

.....

Nghĩ lại mới thấy, lần sinh nhật đó- cái ngày mà tôi nghĩ là tôi đã được đả thông tư tưởng rằng: yêu em không phải là tội, thì tôi đã bắt đầu để tình yêu trong mình bộc phát, nảy nở. Tôi công nhận tình yêu của tôi dành cho em.

Chap 4.2 : Chỉ anh hiểu em.

.....

“ Ừm...ừ...hức...” em lại tựa mình trong vòng tay của tôi.

“ À...à ngoan, vợ Linh ngoan, không khóc, anh ở đây, không ai bắt nạt em cả, không khóc, nín nào, ngoan!” Vỗ vỗ vào lưng em, tôi dỗ dành, tôi tự nhận giờ tôi thật chẳng khác gì một người mẹ đang ru con ngủ. Thật buồn cười, nhưng tôi lại chẳng thể nào cười nổi, bởi vì triệu chứng bất an, co giật rồi khóc trong khi ngủ của em là do tôi gây ra. Tôi có tội.

Kết hôn với em 4 năm, trừ hơn một năm đầu ra, còn lại tôi đều đối xử tốt với em, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không mắc sai lầm. Sai lầm không thể tha thứ.

Sau lần sinh nhật ấy của tôi, em có thai, nguyên do là tôi muốn có con nên em cũng thuận theo mà không uống thuốc tránh thai nữa, dù cho em đang bận học đại học.

Nhưng...

Cả cuộc đời này, sống đến chừng này tuổi, có lẽ điều tôi thấy ân hận nhất là đồng ý qua lại cùng với con gái của một vị giám đốc đầu tư khi em mang thai đã lên đến tháng thứ 6.

Tôi là một người đàn ông bình thường, và lẽ dĩ nhiên tôi cũng có nhu cầu sinh lí như một người đàn ông bình thường, nhưng không phải vì thế mà tôi phản bội em. Đúng là tôi có bị câu dẫn, đúng là tôi có dao động thật vì đã lâu tôi không gần gũi em, nhưng tôi khẳng định, tôi không phản bội em.

Sau nhiều lần chỉ dừng lại ở mức đi chơi, uống nước với cô ả, tôi quyết định thẳng thừng từ chối, tôi yêu em và tôi không muốn phản bội em. Vậy mà, vào đêm mưa gió hôm ấy, tôi lại ngu ngốc mà đồng ý đi gặp cô ả chỉ vì ả muốn nói mấy lời trước khi chia tay về Mỹ vì chẳng ‘thu hoạch’ được gì từ tôi. Và...trong khi tôi nhàn nhã uống rượu, nói chuyện phiếm thì em lại chập vọt, khó nhọc lên cầu thang với cái bụng bầu đã vượt mặt.

Và rồi...em trượt chân, ngã cầu thang, đứa con mất.

Phải nói rằng, lần sẩy thai ấy với em là một cú shock quá lớn, suốt ngày cứ khóc mãi. Và cũng kể từ đó em, mặc dù mắc bệnh ham ngủ, nhưng ngủ không được ngon giấc, cứ co giật bất an, lắm khi còn khóc đé lên trong đêm như một đứa trẻ đòi mẹ. Em bị ám ảnh.

Mỗi lần thấy em như vậy, tôi đều dặn lòng, đều tự nhủ là phải tốt với em hơn, hơn nữa để bù đắp cho em, không để em tổn thương. Tôi có tội.

Bởi thế nên, lần mang thai này, dù là con của hắn hay là con của tôi, dù là gì đi chăng nữa, tôi cũng sẽ phải đối xử thật tốt với em.

“Linh! Anh không muốn mất em!”

Chiều khê buông ngoài cửa sổ,

Hoàng hôn buồn lại bắt đầu.

Gió lạnh khê đưa rèm,

Phải làm sao,

Mới giữ được em????

5. Chương 5

Chap 5: Anh sẽ làm một thằng ngốc và yêu em như một kẻ si...

Vừa bước ra từ nhà tắm, tôi đã thấy em đứa tựa mình bên cửa sổ, trầm ngâm nhìn cảnh đêm. Vẻ mặt em thoáng chút buồn...

Căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ đã trở về với sắc màu tinh nguyên ban đầu của nó: trắng- màu mà em thích nhất, nó cùng tà váy mỏng trắng tinh khôi của em như hòa làm một, đối lập hoàn toàn với mái tóc dài đen mượt mà và bầu trời đen mịt mù ở ngoài kia. Bên cửa sổ, em cứ tựa như một nữ thần xinh đẹp, thuần khiết mang đến ánh sáng, xua tan đi màn đêm đen tối.

Đẹp nhưng khó nắm bắt.

“Vợ anh đang làm gì vậy nè? Có chồng đẹp trai không ngắm lại đi nhìn ông trăng kia là sao?” Ôm em từ đằng sau, tôi cố gắng chặt đứt khoảng cách giữa tôi và em. Dù rất buồn nhưng cứ vậy đi, chỉ cần em còn ở đây, ngay bên cạnh tôi là được rồi.

“Bao lâu?” Không vùng vẫy, không la hét, không tức giận, cũng không buồn nhìn tôi, em chỉ trầm ngâm nhìn lên bầu trời đêm, vô lực mà hỏi một câu.

“Là sao vợ nh?” Tựa cằm lên bờ vai gầy nhỏ của em, tôi hướng mắt theo phía của em mà nhìn ngắm mảnh trăng khuyết. Trăng hôm nay khuyết- trăng đơn côi? Trăng cũng như lòng tôi sao?

Nhưng...trăng khuyết thì rồi sẽ lại tròn, còn tôi, ‘khuyết’ đến bao giờ đây?

Hiểu, tôi hiểu em muốn nói, hỏi gì nhưng tôi vẫn cố gắng làm một thằng khờ.

“ Anh sẽ nhốt em trong bao lâu?” Em lặp lại với ý đầy đủ hơn, giá mà em cứ lặp lại vậy đi, giá mà em cứ lừa dối tôi, diễn kịch như trước đây đi, như vậy có phải tốt hơn không. Sao cứ phải vạch ra một cách rõ ràng như thế này cơ chứ? Chẳng lẽ em không biết tôi cũng đau, chẳng lẽ em nghĩ tôi là một con người mình đồng da sắt, trái tim được luyện bằng thép hay sao? ‘Linh! Anh đau!’

“ Ngày mai mẹ anh và Đan Phong cùng con bé Bảo Nhi sẽ xuống sân bay, em có muốn đi cùng anh không? Đến sân bay đón!”

“Mẹ biết em mang thai?” cuống cuống, em quay người lại, hốt hoảng mà hỏi tôi.

Khổ! Em sợ đến mức đó hay sao, mẹ chồng quý mến con dâu, mong muốn chăm sóc con dâu cùng đứa cháu của mình thì có gì không phải? Tại sao em lại sợ tình thương của mẹ tôi đến như vậy.

Hay là bởi vì nó không phải là con tôi nên em sợ? Hay bởi em sợ tôi dùng mẹ làm quân cờ nứu chặt, không cho em cùng với hắn?

“Lần trước khi em sẩy thai, mẹ đã rất buồn, bây giờ mới chỉ ba tháng, em sợ lỡ có bề gì, mẹ lại buồn!” Vừa nói, em vừa cụp mi mắt xuống, ứa nước mắt. Xem ra không phải như tôi nghĩ. Có lẽ em thương mẹ tôi thật, mà cũng có thể là em đang diễn kịch, em diễn giỏi lắm mà. Tôi nghĩ còn hơn cả diễn viên chuyên nghiệp ý.

Cơ mà, tôi lại muốn như thế, dù không thể là thật thì tôi cũng muốn lừa mình, dối mình. Em cứ việc diễn, tôi sẽ tình nguyện diễn cùng với em, phụ họa cùng em. Yêu đơn giản là chỉ như vậy?

“ Anh chưa nói nhưng ở đây một thời gian thì rồi mẹ cũng sẽ biết! Ba người họ muốn nghỉ hè ở đây.” Khẽ vuốt ve khuôn mặt của em, tôi nói rồi hôn lên môi em. Em hơi giật mình nhưng cũng chẳng đẩy tôi ra.

Hazz, lấy chồng đã được bốn năm, đàn ông ở ngoài cũng có, vậy mà em lại cứ như một cô gái chưa chồng, còn trinh nguyên vậy, chẳng có chút kinh nghiệm nào. Tôi hôn mà em chỉ biết đứng yên, chẳng biết đáp lại, ngày trước, chủ động hôn tôi, em cũng chỉ biết chạm môi là cùng. Nhưng...như vậy lại dễ kích thích bản tính chiếm giữ của đàn ông hơn, tôi thích em ở điều đó.

“ Chúng ta sẽ ly hôn.” Em khó nhọc hít thở rồi nói trọn một câu, tay em khẽ đặt lên ngực tôi như muốn kháng cự lại việc tôi có ý định muốn hôn em lần nữa, “ Em...đang mang thai...em không thở được!”

“ Anh xin lỗi, Anh sẽ chú ý!”

“ Chúng ta sẽ ly hôn!” em né vòng tay của tôi. Em đang cố gắng phân cách rạch rời mối quan hệ của tôi và em.

“ Anh muốn em!” một cách thẳng thắn, tôi nói.

“Anh..chúng ta...” em bối rối, khó xử. Ánh mắt em một thoáng mơ hồ.

“ Chiều anh!” Không nói gì nhiều nữa, cũng không để em nói gì nữa, tôi ngậm lấy hai cánh môi của em nhưng vẫn chú ý để em có thể điều hòa nhịp thở.

Tà váy mỏng của em bị trút bỏ dưới bàn tay của tôi. Phần bụng của em đã nhô lên một tẹo, tôi khẽ chạm vào bụng em, vuốt ve, con của tôi đang lớn lên, nó đang lớn lên. Rồi một ngày, nó sẽ chào đời và sẽ gọi tôi là ‘ba’, gọi em là ‘mẹ’. Tôi sẽ là cha, em sẽ làm mẹ. Tôi sẽ ẵm nó, hôn nó, mua cho nó những món đồ chơi đẹp nhất, rồi sẽ cho nó đi học...v.v Sẽ thực hiện mọi thứ mà ‘anh’ của nó không thể có cơ hội.

Chúng tôi sẽ là một gia đình hạnh phúc.

“ Nói nó là con anh đi!” đưa môi mình di sát lấy vành tai của em, tôi khẽ nói. Một câu vừa mang ý ra lệnh lại có vị van xin, van xin em, dù là không phải cũng hãy lừa dối, nói dối cho tôi cảm thấy được vui đi một chút vương bận, cho tôi vui vẻ.

Em khẽ rùng mình, một giọt nước mắt chảy dài, tôi hôn lên giọt nước mắt “ Nó đúng là con của anh!”

Vẫn biết có thể là lừa dối, nhưng tôi vẫn vui, hi vọng, vì 50% nó là con tôi mà. Hơn nữa ngày nào tôi cũng cùng em, nhiều hơn hẳn rất rất nhiều. Nhiều hi vọng nó là con của tôi.

“ Anh muốn em.” tôi lại lặp lại cũng ngừng động tác của đôi tay mà vòng ra ôm lấy em, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt em. Tôi muốn em là tình nguyện cùng với tôi, tôi không muốn nữa, những lần quan hệ kiểu như là cưỡng bức. tôi yêu em và tôi muốn em tình nguyện.

Em bối rối chạm ánh mắt với tôi...

Có gì đó trong mắt em, rất lạ!

“ Em yêu anh! Nhật Duy!” Em nhìn tôi, nói trong dòng nước mắt rồi chạm môi mình lên môi tôi, tay, em cũng đưa lên, ôm lấy cổ tôi..

Kinh ngạc!

Tôi bị những lời của em làm cho ngạc nhiên đến bàng hoàng.

Em vừa nói gì nhỉ?

Em nói em yêu tôi?

Em gọi tên tôi?

Là tôi đang mơ sao?

Suốt bốn năm trời làm vợ chồng, lần đầu tiên em nói yêu tôi.

Em nói yêu tôi.

Vẫn biết là cần đề phòng em, vẫn biết là có thể đó là lời nói dối, em, có thể lắm chứ, đang có kế hoạch, dụ dỗ tôi, làm tôi lơ là mà bỏ trốn, nhưng tôi lại không làm được mất rồi. Tôi yêu em, và tôi thật sự hạnh phúc khi em nói yêu tôi.

Lý trí của tôi lại bị đánh gục mất rồi.

“ Nói lại một lần nữa cho anh nghe được không, Linh!” đặt em xuống giường, tôi lại khấn cầu cầu xin em. Dừng từ khấn cầu, cầu xin nghe có vẻ nặng nề, nhưng, thực tế chính là như vậy. Dù là lời nói dối, tôi cũng muốn nghe.

“ Em yêu anh! Nhật Duy!”

Tôi thật sự rất vui. Tôi không biết phải dùng từ ngữ nào nữa để diễn tả cái cảm giác nhộn nhạo trong mình lúc này, chỉ có thể tóm gọn lại trong hai từ : Hạnh phúc.

“ Anh cũng yêu em.”

Tôi tắt đèn trước khi giọt nước mắt của tôi kịp rơi xuống. Tôi không muốn yếu đuối như thế trước mặt em.

Có thể ngày mai, tôi sẽ đau, tôi đau vì những kế hoạch của em.

Có thể ngày mai tôi sẽ khóc, tôi khóc vì em lại làm tôi đau.

Có thể ngày mai...

Nhưng, thôi, không cần biết. tôi tình nguyện làm thằng khờ, chịu để bị em lừa dối.

Cứ vậy đi, em sẽ làm nhân vật chính kiêm đạo diễn trong vở kịch này, tôi sẽ tình nguyện làm chàng khờ theo kịch bản.

Bởi khi yêu, mấy ai được yêu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-khong-muon-ly-hon>